

BrainVirus.A

BRAINVIRUS.A

T.G.A. PROOST

Eerste deel van de BrainVirus Saga

2020

Beefcake Publishing

*Voor mijn vriend,
je bent alles.*

PROLOOG

Monsters knaagden in zijn hoofd. Hij liep samen met zijn zusje en mama het marktplein op, zijn mama met een pistool in haar hand. Ze beefde terwijl ze het pistool tegen haar hoofd hield.

‘Ga weg,’ zei ze met trillende stem. Een oorverdovend lawaai volgde. Bloed spatte tegen de kasseien aan. Zijn zusje raapte het pistool op en kneep haar vingers rond de trekker waarna een kogel zich door haar hoofd boorde.

Hij keek hen jammerend aan. Hij begon te huilen en zat heen en weer wiegend te kijken naar de twee lichamen.

‘Er is maar een ding dat je moet doen,’ zei een knagende stem in zijn hoofd. ‘Dood.’

Hij raapte het pistool op en bracht het naar zijn mond, sloot zijn vingers rond de trekker en haalde hem over.

De menigte stapte naar het marktplein toe. Lisa keek hen vanop de straathoek na. Soldaten stonden langs de kant van de straten met machinegeweren in hun handen en zorgden ervoor dat ze zich rond het midden van het marktplein verzamelden. Zij werden beschermers genoemd omdat zij er waren om het volk te beschermen, maar in werkelijkheid hielden ze hen alleen maar in bedwang. De vrouw en haar kinderen lagen nog steeds op het plein.

Een man viel voor de lichamen op zijn knieën en barstte in tranen uit. Beschermers hielden hun geweren voor zich uit toen zij de man wenkten van de lichamen weg te gaan. De man werd woedend. Hij haalde een pistool uit zijn jaszak en richtte het op de beschermers. De beschermers schoten een salvo af. De man viel voorover, zijn borstkas zag rood van het bloed dat zich door het regenwater over de kasseien verspreidde. De bewoners keken alleen maar geschrokken toe.

Beschermers sleurden vijf mensen uit de massa. Ze werden naar het midden van het marktplein getrokken en op de grond geduwd. De commandant van de beschermers begon te spreken. ‘Bij het overtreden van de wet van Lumen door inwoners van dit district deelt de regering aan vijf willekeurig gekozen inwoners de zweepslag toe. Verder krijgt dit district een vermindering van punten met vijftig procent.’ Dat wilde zeggen dat ze minder voedsel konden kopen. Die punten moesten ze verdienen met hun goed gedrag dat constant in het oog werd gehouden. Vrouwen liepen smekend naar voren en werden teruggeduwd door beschermers.

De vijf mensen, onder wie een kind dat niet ouder was dan veertien, werden aan een schandpaal gebonden. Ze waren de

ongelukkigen die moesten boeten voor de zelfmoord van anderen.

‘Er worden vijf bewoners aangesteld, die deze straf zullen uitvoeren,’ zei de commandant. De beschermers duwden vijf mensen in de rug waardoor ze bijna voorover vielen.

Ze sloten hun handen rond de zweepen. Hun gezichten stonden stijf van angst. De commandant gaf teken om te beginnen. Ze zwierden de zweepen in de lucht waarna die bijtend in het vlees terechtwamen. Op hun gezichten was spijt af te lezen.

‘Harder,’ zei de commandant. Ze kregen een slag in de rug van de beschermers. De tweede keer sloegen ze steviger. Bloed kroop over de ruggen van de gestraften. Het slaan bleef doorgaan tot de commandant uiteindelijk aangaf te stoppen.

De mensen verlieten het marktplein. De gestraften werden aan de schandpaal achtergelaten en zouden blijven hangen tot de beschermers hadden besloten dat het genoeg was geweest.

Ze had er de hele tijd op staan kijken en kwam op hen afgelopen. Ze droeg een kap over haar hoofd waardoor haar gezicht verborgen was en keek om zich heen. Toen bleek dat er geen beschermers waren, deed ze haar kap af en maakte de touwen waarmee de mensen waren vastgebonden los.

‘Wie ben jij?’ wist een van hen uit te brengen. Zijn mond zat vol bloed en hij keek smekend.

Ze liet een lach verschijnen. ‘Ik ben Lisa.’

Er kwamen nog mannen op hen afgelopen. Hun gezichten gehuld in eenzelfde kap. Ze hielpen haar hen los te maken. Een jeep stond in een steegje geparkeerd.

‘Stap in.’

De jeep raasde het district uit.

VERDRINKEN

Robert dacht aan zijn vriendin. Hij miste Lisa. Twee jaar geleden was ze omgekomen in een auto-ongeluk. Vlak voor het ongeval had ze hem nog gebeld via de brainPod.

‘Ik ben met iets bezig,’ zei ze. ‘Ik kan het je niet vertellen. Dat is te gevaarlijk. Ik kan je alleen zeggen dat ik ergens achter ben gekomen. Dit gaat alles veranderen. Alles... Ik vertel het je straks wel, maar niet nu via de brainPod.’

Drie uur later belde een vrouw zijn pleegvader op. Het nieuws was een slag in zijn gezicht. Onderzoek had uitgewezen dat er een defect was in de computer die het voertuig aanstuurde. De zelfrijdende auto van haar ouders was frontaal op een muur ingereden. Haar plotse dood kwam hem nog steeds vreemd over. Hij had haar lichaam nooit gezien en kon nog altijd niet geloven dat de auto uit zichzelf zomaar op een muur was afgereden. Het feit dat ze met een geheim zat, riep bij hem alleen maar meer vragen

op. Hoeveel toeval kon je op een dag hebben? Wat had ze gedaan dat dit haar moest overkomen? Ze was pas zestien toen ze stierf.

Voor hij het besepte stond Max naast hem zijn been af te likken. Hij had er al meerdere malen aan gedacht om hem te droppen in een van de parken vlakbij, maar het dier deed hem aan haar denken. Ze had altijd van honden gehouden. Hij stampte naar de hond.

‘Max, af.’ Het dier maakte een piepend geluid en gromde.

Hij begreep nog steeds niet wat Lisa bedoeld had met ‘ik ben ergens achter gekomen’. Hij zag haar gezicht nog zo voor zich. Haar blonde lokken. De korte jurk die ze droeg. Hij had alle foto’s van haar van de muren in zijn slaapkamer gehaald. Robert kon er niet naar kijken. Het deed hem te veel pijn. Hij had ze opgeborgen in een doos en in de bergkamer van de loft gezet.

Het enige wat hij bij zich hield, was haar ketting. Robert droeg hem elke dag, de roos met zilveren blaadjes. Lisa hield van rozen. Deze ketting had ze van hem gekregen en die was het enige wat hem nog sterk hield. Het voelde aan alsof ze nog steeds bij hem was, alsof ze over hem waakte. Hij kon maar moeilijk het verdriet om haar dood verdringen. Toen hij terug in de woonkamer stond ging er een muziekje door zijn hoofd. Fluvius probeerde hem te bellen.

‘Hallo.’

‘Amice, fijn om je te horen.’ Fluvius sprak hem altijd aan met dat woord. Het was een beetje zijn handelsmerk. In een oude taal, het Latijn, stond het woord voor vriend. ‘Ik vroeg me af of je misschien vanavond iets mee wilde gaan drinken. Het wordt tijd dat je terug onder de mensen komt, Robert. Je bent zeventien en moet van het leven genieten. Nu heb je daar nog kans toe.’

‘Ja, ik weet het, maar ik heb er niet zo’n zin in. Je mag langskomen bij mij thuis,’ zei Robert. ‘Anders zie ik je wel als ik terug op school ben.’

‘Je moet Lisa uit je hoofd halen. Amice, het is al twee jaar geleden dat ze is omgekomen. Echt, zoek iemand nieuw.’

Robert had deze voormiddag vrij. Hij zou deze middag aan zijn stage beginnen en was met Max naar het park gegaan. Op dat moment rinkelde zijn brainPod. Peter probeerde hem te bellen. Robert ging stage lopen op de afdeling computerbeveiliging en Peter had daarvoor gezorgd. Hij bevestigde het gesprek.

‘Dag, je favoriete pa hier. Ik bel je even om goed nieuws te vertellen.’ Peter was niet zijn echte pa, die had hij al sinds zijn vijfde niet meer gezien, net als zijn ma. Maar Peter was er altijd voor hem geweest.

‘Oké,’ zei hij.

‘Het is om te zeggen dat Petal je vanmiddag in de boardroom verwacht. Om één uur. Dat is goed nieuws. Ze was echt onder de indruk van je en zegt dat ze je wil spreken.’ Hij was nog maar zeventien en werd verwacht door de CEO van het bedrijf waar hij stage ging lopen. Robert was wel de beste hacker van zijn klas, maar dit vond hij vreemd. Welke CEO wilde nu een stagiair spreken?

Robert aarzelde even. Het enige wat hij wist uit te brengen was: ‘Dat is goed, pa.’

Een oudere man kwam aangewandeld. Hij leek zenuwachtig. De man stopte bij de vijver en keek over zijn schouders. Daarna keek hij de andere kant op en voelde met zijn voet aan het water. Hij had iets van een oosters uiterlijk en de blik in zijn ogen ver-

raadde dat hij met zichzelf worstelde. Robert begreep niet goed wat er aan de hand was, maar al gauw zette de man zijn ene voet in het water en daarna de andere. De man stapte er verder in. Robert begreep niet wat de man deed, maar naargelang hij dieper het water inging, begon het tot Robert door te dringen wat de man probeerde te doen. Niemand maakte hier een duik in het water. Robert voelde zich plots niet goed. Waarom moest hij dit zien? Hij kwam snel van de bank af.

De man die nu tot aan zijn borst in het water stond draaide zich om. ‘Hou me niet tegen, doe geen moeite, het zit in mijn hoofd! Dat monster, het zit in mijn hoofd. Het vertelt mij rare dingen. Dingen die ik moet doen. Ik kan alleen maar gehoorzamen.’

Robert begreep het niet. Wat zat er in zijn hoofd? Zijn hart begon heviger te kloppen van angst. Hij ging hem achterna, het water in.

‘Blijf waar je bent!’ riep de man en hij ging kopje-onder. Robert probeerde dichterbij te komen, maar de man was alweer boven water.

‘Het heeft geen zin om jezelf te verdrinken. Dat lost niets op,’ zei Robert.

‘Ik wil me ook niet verdrinken,’ zei de man nu op een rustigere toon. Daarna haalde hij een steen boven water. Vervolgens begon hij zo hard met de steen tegen zijn hoofd te slaan dat het bloed eruit spatte. Robert werd misselijk en kon zich nog maar net bedwingen om niet te braken. Het water rond de man begon rood te kleuren van het bloed. De man viel bewusteloos neer in het water.

In het wit geklede beschermers kwamen op hem af. Ze hadden een helm op die hun gezicht verborg. Ze liepen hem voorbij, het water in. Ze sleurden het lichaam van de oosterse man uit het water. Robert hoorde hen zeggen: ‘Hij is dood.’ Ze hadden het lijk op het gras gelegd, geen drie meter van waar Robert op zijn knieën ineengezakt zat.

Een van de witte mannen kwam naar hem toe. ‘Wat is er precies gebeurd?’ vroeg hij.

‘Ik weet het niet. Hij zei heel rare dingen zoals “dat monster, het zit in mijn hoofd”.’ Robert keek nog even naar de man, probeerde alles te vatten. ‘Hij leek zich eerst te willen verdrinken, maar toen haalde hij een steen boven en begon ermee op zijn hoofd te beuken.’

De man ging even verderop met zijn collega overleggen. Toen hij terugkwam, zei hij: ‘Het is in orde zo.’

Robert zat thuis aan het keukeneiland te staren naar zijn cola. Cola was iets wat maar weinig mensen in de districten buiten de stad zich konden veroorloven. Maar hier in de hoofdstad was het een van de normaalste zaken. Hij leefde in Invicta, de hoofdstad van Lumen. Het lag in het vroegere Amerika, het enige gebied dat de ondergang had overleefd, zo’n honderd jaar geleden. Veel mensen waren naar Amerika vertrokken toen de oorlogen begonnen, oorlogen om brandstof, water en voedsel. Toen kwam het onvermijdelijke: atoomwapens verwoestten heel Europa, Azië en Afrika, volkeren verdwenen. Na een hele periode van duisternis, waarbij de lucht bedekt was met dikke donkere giftige wolken die geen straaltje licht doorlieten, eindigden de oorlogen. Velen hadden in bunkers geleefd en jaren geen zonlicht gezien. De

mensen die geen woning konden betalen, werden in districten ondergebracht die kilometers van de zestien steden van Lumen lagen. President Cage zette plannen op om een toekomstige burgeroorlog te voorkomen, uit vrees dat de geschiedenis zich zou herhalen. Hiervoor creëerde Lumen de brainPod, een klein computertje dat in de hersenen van de bewoners werd ingeplant. Niemand kon of mocht zich hiertegen verzetten, en wie dat wel deed, werd openbaar geëxecuteerd. De brainPods zorgden ervoor dat de overheid wist waar iedereen was. Het zorgde voor een onvoorwaardelijke vrede. Niemand kon nog ongemerkt onrust stoken. Het computertje, dat als vredesgarantie werd ingezet, werd aangepast met mooie snuffjes voor de mensen in de steden. Het was niet alleen een vredesysteem, door de inplanting bood het ook functionaliteiten zoals bellen, berichten en navigatie. Men had constante toegang tot het internet en kon telepathisch contact leggen met andere mensen.

Een notificatie ging af in zijn brainPod. ‘Hey Robert,’ klonk het door zijn hersenen. ‘Ben je klaar voor je stage? Ik wacht op je aan de boardroom.’

Het was Peter.

‘Zeker, pap,’ gaf Robert als antwoord. Daar eindigde het gesprek.